

drevne, heldigvis; thi alle ville erkende, at Forholdet var galt, hvis disse Klager var rigtige. Jeg skal indrømme, at der naturligvis kan indtræffe enkelte Tilfælde, hvor en Præst kan blive ubeldigere stillet, end han vilde have været, om hans Forflyttelse alene beroede paa Ministerens Indstilling. En Præst kan sidde i saa daarlige Forhold, saa haardt trænge til Forflyttelse og saa klart lægge dette frem for Ministeren, at denne vil sige til sig selv: Ham maa jeg tage mig af ved første Lejlighed. Nu maa Ministeren derimod vente, til vedkommende en Gang bliver en af de tre. Og der kan naturligvis ogsaa et eller andet Sted sidde en Præst, der har et saadant Lov paa sig, at ethvert Menighedsraad, der forhører sig om ham, siger: Ja, Tak, ham skulle vi nok vogte os for. Men i det store og hele kan det ikke siges, at Forholdene ere forrykkede saaledes, at det har forværret Præsternes Forflyttelsesmuligheder, eller, som man kan høre Klager lyde, at det helt har gjort Præsterne det umuligt at blive forflyttede. Jeg tror, at de Præster, de komme med disse Klager, noget glemme, hvordan det var før, noget glemme de virkelige Forhold. Det kan være fristende for den Præst, der sidder og sukker efter at komme til et andet og bedre Embede, at tænke: Havde disse Menighedsraad ikke været, havde Ministeren sikkert givet mig nyt Embede, og saa havde jeg siddet godt og rart i det. Paa den Maade faa Menighedsraadene Skyld for meget, som der ikke tilkommer dem Skyld for. For det er ikke og har heller ikke været saa, at alle Præster ved Forflyttelse kunne naa at havne i et af de bedste og største Embeder. Det kunde de heller ikke i den Tid, da Ministeren stod ene om Præsternes Forflyttelse. Forholdet er det samme med andre Embedsmænd. Det er ikke enhver af de andre Embedsmænd, der ved Forflyttelser naar paa sine gamle Dage at sidde i et første Klasses Embede. Man maa ogsaa huske, at der er ikke blevet færre første Klasses Embeder, siden Menighedsraadsloven er kommen. Der er et bestemt indskrænket Antal, og der er et bestemt Antal Præster, der sidde i smaa Embeder og derfor søge Forflyttelse til de større. Det er hændt mig, at en Præst har været inde at se paa Listen over Ansøgere og saa har sagt som saa: Ja, naar man nu ikke havde Menighedsraad, kunde jeg da haabe paa at faa det. Men overfor dette maatte jeg henvise til, at naar der er 50 eller 60 Ansøgere, hvad der kan hænde ved større

Embeder, er den enkeltes Chance alt vel overvejet meget ringe.

Det ærede Medlem omtalte, hvorledes der kan gaa Præster, der atter og atter ere indstillede som Nr. 2, men ingen Sinde faa Embede, fordi Nr. 1 faar det. Men det gaar jo ikke saadan til. Der tages absolut Hensyn til, hvem der flere Gange har været indstillet som Nr. 2, og det er ingenlunde saadan, som det ærede Medlem gav det Udseende af, at Nr. 1 altid bliver tagen. Ja, naar hele Menighedsraadet har sluttet sig om en Ansøger som Nr. 1, og naar Provsten, der har ledet Mødet, ligeledes indstiller denne som den Mand, Menigheden helst af alle bør have, og Biskoppen i sin Erklæring bestemt anbefaler det samme, ja, selvfølgelig tager man Nr. 1. Og man vilde have taget ham ogsaa uden Menighedsraadets Mellemløst, naar vedkommende Biskops Indstilling gik ud paa, at her var en Mand, der særlig egnede sig for denne Menighed, men ellers staa Ministeriet altid frit overfor de tre indstillede, og som oftest, kan jeg sige, staa Menighedsraadene ogsaa saaledes, at de indstille de tre uden at have noget Ønske om den ene, og selvfølgelig tages der altid fra Ministeriets Side, naar man træffer en Ansøger, der en Gang eller flere Gange forud har været indstillet andetsteds, Hensyn dertil ved at udnævne ham til dette Embede. Det er ingenlunde saa slemt, som det af og til afmales af forskellige Præster, og som det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds saa stærkt har skildret det i sin Tale her i Tinget.

J. C. Christensen: I Anledning af den Tale, det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) holdt, og hvori han sagde, at Overenskomsten af 1903 formentlig gik endnu videre end af mig paastaet i Retning af, at Menighedsraadsloven ikke maatte opretholdes, uden at det kirkelige Udvalg ogsaa maatte blive opretholdt, skal jeg udtale, at dette ikke er rigtigt. Overenskomsten af 1903 gaar ud paa Vedtagelsen af de to Love, og at de skulde gælde i 6 Aar. Punktum! Hvorvidt man efter de 6 Aars Forløb vilde opretholde enten den ene af dem eller dem begge, maatte blive Genstand for ny Forhandling, saaledes som vi nu staa midt i den. For Menighedsraadslovens Opretholdelse taler, at der er Brug for og Trang til Menighedsraadene hele Landet over, og jeg forsikrer